

men snart korsa vi en gammal stig ledande åt norr. Marken är medelmåttigt mjuk och genomskuren av talrika erosionsfårar. Tamarisker och tuvor förekomma fläcktals. Spår av vilda djur synas icke, men väl spillning av kameler, hästar och oxar, sannolikt härrörande från flyktingars eller smugglares karavanser, som gått denna bakväg mellan Hami och Tunhwang. Vi följa foten av de berg vi korsat föregående dag och ha dem nu på ett par kilometers avstånd i söder. Från dem utgå tallösa små erosionsfårar mot norr, tålmodsprövande och tvingande oss att åka sakta. I bergen söder om vår kosa känner vägvisaren en källa, Hung-liu-ch'üan, "Tamariskkällan".

Vi hade ännu knappt tillryggalagt två mil av dagens färd då vi strax till höger om vår kosa sågo nio kameler fredligt betande bland låga kullar. En köpmanskaravan till Sinkiang eller flyktingar därifrån, tänkte vi och fortsatte. I nästa ögonblick syntes på ett hundratal meter framför oss en man med bössa. Häpen över bilsurret i en trakt dit hederligt folk aldrig förirrar sig, tvärstannade han, svängde runt på klacken och försvann vid sidan av vägen så hastigt han förmådde springa.

I sydväst reser sig ett vaktorn på en kulle. Innan vi nått det varsebli vi omedelbart till höger om vägen och till hälften dolda av ett kullkrön sex män i slitna östturkiska kläder. Två av dem hålla sina mynningsladdare i beredskap. Vi äro alldeles inpå dem innan de märka oss, ty bilarna ha varit dolda i den lilla ravin vi följt. Men då de få syn på personbilen, hack i häl